

Reglaments

Decret

La Llei 45/2014, del 18 de desembre, de modificació del Codi de l'Administració ha introduït una nova secció 5 dins el capítol VIII del Codi de l'Administració, que estableix els principis generals del procediment sancionador i els drets de les persones que hi són subjectes, i que regula els trets essencials d'aquest procediment. La nova secció esmentada ha motivat que el Reglament regulador del procediment sancionador, del 21 d'octubre de 1998, esdevingués obsolet, i fa necessària l'aprovació d'un nou text reglamentari que desenvolupi els preceptes del Codi de l'Administració en matèria sancionadora.

Aquest Reglament, que persegueix la finalitat esmentada anteriorment, desenvolupa els principis i les normes contingudes en el Codi de l'Administració, i s'estructura en quatre capítols.

El capítol primer estableix l'àmbit d'aplicació del Reglament que, d'acord amb la prescripció legal, abasta tots els procediments sancionadors que no disposen de normes pròpies establertes per una llei, o una ordinació en les matèries que són competència dels comuns, i també els procediments sancionadors en matèria tributària amb caràcter subsidiari; fixa criteris per determinar l'òrgan competent, quan aquest òrgan no està establert mitjançant la normativa sectorial corresponent; es refereix a les mesures cautelars que, d'acord amb la prescripció legal, es poden adoptar en qualsevol fase del procediment, i regula la preferència de la jurisdicció penal en els supòsits en què examina els mateixos fets en relació amb els mateixos subjectes. El Reglament no reproduïx, però, l'enumeració dels drets de les persones subjectes a un expedient sancionador que figura en el Codi de l'Administració, perquè la claredat i la concisió del Codi ho fan innecessari.

El capítol segon, que es divideix en tres seccions, desenvolupa pròpiament el procediment sancionador. La secció primera es refereix a la iniciació del procediment, i també a les actuacions prèvies que, a vegades, resulten necessàries per determinar prima facie l'existència d'uns fets susceptibles de constituir una infracció, i la persona o les persones que en poden ser responsables i contra les quals s'ha d'adreçar l'expedient sancionador. La secció segona regula la tramitació del procediment i ho fa amb la voluntat decidida d'agilitar-la quan sigui possible sense fer-ho, però, en detriment de les garanties que el Codi estableix. Amb aquesta finalitat, es preveu la possibilitat de notificar simultàniament dos tràmits: així, la providència d'incoació i el plec de càrrecs en els supòsits en què els fets ja constin suficientment, o la denegació de proves i la proposta de resolució quan no hi ha altres tràmits entre ambdós actuacions. També es recull la previsió legal que l'instructor prescindeixi de la notificació de la proposta de resolució en els supòsits en què el seu contingut no modifiqui el plec de càrrecs. La secció tercera, relativa a la resolució de l'expedient, s'ha considerat necessària per raons de sistemàtica, però reproduïx pràcticament sense canvis el contingut del Codi sobre aquesta matèria, el qual ja resulta suficientment detallat.

El capítol tercer regula el procediment abreujat en els supòsits en què la providència d'incoació qualifica la infracció com a lleu, i desplega les previsions contingudes en el Codi per a aquest supòsit. També estableix la possibilitat d'aplicar aquest procediment en supòsits determinats d'infraccions tributàries.

Finalment, el capítol quart es refereix a les causes de finalització del procediment i, molt especialment, enumera els supòsits en què és procedent l'arxiu de les actuacions.

El Reglament regulador del procediment sancionador clou amb una disposició transitòria que regula la continuació dels procediments sancionadors iniciats abans de l'entrada en vigor de la Llei 45/2014, de forma congruent amb el que estableix la disposició transitòria primera de la Llei esmentada, i amb una disposició derogatòria del Reglament vigent fins ara.

Ateses les consideracions esmentades, a proposta del ministre de Justícia i Interior, el Govern, en la sessió del 22 de juliol del 2015, aprova aquest Decret amb el contingut següent:

Article únic

S'aprova el Reglament regulador del procediment sancionador, que entrarà en vigor l'endemà de ser publicat al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Reglament regulador del procediment sancionador

Capítol primer. Disposicions generals

Article 1. Àmbit d'aplicació

1. Les disposicions d'aquest Reglament s'apliquen als procediments sancionadors que no tenen un procediment específic establert per una llei o una ordinació comunal en el marc del que disposa la Llei qualificada de delimitació de competències dels comuns.

2. Les disposicions d'aquest Reglament també s'apliquen subsidiàriament als procediments sancionadors en matèria tributària, sempre que no s'oposin a allò que estableix la Llei 21/2014, del 16 d'octubre, de bases de l'ordenament tributari.

Article 2. Òrgans competents

1. Són òrgans competents per decidir la incoació dels procediments administratius sancionadors els que determinen les normes sectorials o la norma d'organització. Quan aquestes normes no es remeten a un òrgan determinat, ho és el director del departament, i en el seu defecte, el cap d'àrea, que poden delegar aquesta competència d'acord amb el Codi de l'Administració.

2. Són òrgans competents per resoldre els procediments administratius sancionadors i per declarar, quan escaigui, l'acabament del procediment per una altra causa, els que determinen les normes sectorials o la norma d'organització. Quan aquestes normes no es remeten a un òrgan determinat, ho és el ministre o el cap de Govern en el que afecta el seu gabinet, que poden delegar aquesta competència d'acord amb el Codi de l'Administració.

Article 3. Mesures cautelars

1. En qualsevol moment del procediment, l'òrgan competent per resoldre, per iniciativa pròpia o a proposta de l'òrgan que ha dictat la providència d'incoació, si és un altre, o de l'instructor, amb audiència prèvia de les persones interessades per un termini comú de cinc dies i mitjançant un acord motivat, pot decidir les mesures cautelars que resultin adequades per garantir l'eficàcia de la resolució que pugui recaure.

2. L'audiència prèvia a què es refereix l'apartat anterior pot ser substituïda per unes al·legacions posteriors a l'adopció de les mesures, per idèntic termini, en els casos en què les mesures podrien perdre la seva virtualitat o esdevenir ineficaces si es posposés la seva adopció fins després del tràmit d'audiència prèvia.

3. Les mesures cautelars han de ser proporcionades a la finalitat perseguida i s'han d'aixecar tan aviat com perdin la seva finalitat.

Article 4. Vinculacions amb la jurisdicció penal

1. Si durant la tramitació del procediment sancionador n'apareix que els fets poden ser constitutius d'una infracció penal, l'òrgan que tramita l'expedient, directament o a través del seu superior jeràrquic, ho ha de fer saber al Ministeri Fiscal i li ha de demanar testimoni de les actuacions que practiqui en relació amb aquests fets.

2. Si durant la tramitació del procediment sancionador queda acreditat que ha estat obert un procés penal pels mateixos fets, s'ha de decidir la suspensió del procediment administratiu fins que recaigui una resolució ferma en la via penal. La suspensió del procediment administratiu sancionador no impedeix

el manteniment de les mesures cautelars adoptades, sempre que no siguin incompatibles amb les que s'adoptin en el procés penal.

3. L'òrgan competent per resoldre ha de declarar la no-exigència de responsabilitat administrativa i arxivar l'expedient si, abans de dictar la resolució, queda acreditat que ha recaigut una sanció penal prop del mateix subjecte i pels mateixos fets, i s'aprecia a més la identitat del fonament de la sanció.

4. En tot cas, els fets declarats provats per una resolució judicial penal ferma vinculen els òrgans administratius respecte dels procediments sancionadors que tramitin.

Capítol segon. Tramitació del procediment sancionador

Secció primera. Actuacions prèvies i iniciació del procediment

Article 5. *Forma d'iniciació*

1. El procediment sancionador s'inicia sempre d'ofici, per acord de l'òrgan competent, ja sigui per iniciativa pròpia, per ordre superior o, quan escaigui, com a conseqüència de la petició raonada d'altres òrgans administratius o d'una denúncia.

2. La denúncia ha d'expressar sempre la identitat de la persona o les persones que la formulen, la descripció dels fets que podrien ser constitutius d'infracció i, quan sigui possible, la data dels fets i la identitat de les persones presumptament responsables. Si la persona denunciant ho demana, se l'ha d'informar de la iniciació de l'expedient, però no és mai part en l'expedient sancionador.

Article 6. *Actuacions prèvies*

1. Abans d'acordar la incoació del procediment, l'òrgan competent pot obrir un període d'informació prèvia per tal de determinar, amb caràcter preliminar, si es donen les circumstàncies que ho justifiquen. Les actuacions s'han d'orientar a determinar els fets susceptibles de motivar la iniciació del procediment, la identificació de la persona o les persones que en podrien ser responsables, i les altres circumstàncies rellevants.

2. Les actuacions prèvies són realitzades pels òrgans que tinguin atribuïdes funcions d'investigació o inspecció en la matèria i, en el seu defecte, per la persona o l'òrgan que determini l'òrgan competent per a la iniciació del procediment.

Article 7. *Providència d'incoació*

1. El procediment sancionador s'inicia per una decisió de l'òrgan competent, que ha de contenir, com a mínim, les informacions següents:

- a) Una breu referència als fets, que pot ser per remissió a una acta d'inspecció o una petició o una denúncia prèvies.
- b) La identitat de la persona o les persones presumptament responsables.
- c) La designació de l'instructor de l'expedient.

2. La providència d'incoació es comunica a l'instructor, amb trasllat de tots els documents i les actuacions prèvies. L'instructor ha de notificar la providència a la persona o les persones que apareixen com a presumptament responsables.

Secció segona. Instrucció

Article 8. *Actuacions de l'instructor*

1. Quan els fets estiguin recollits amb suficient precisió en una acta d'inspecció, una actuació prèvia, o una denúncia d'un funcionari o agent de l'Administració, l'instructor pot redactar immediatament el plec de càrrecs, amb el contingut previst a l'article 9. En aquest cas, notifica simultàniament la providència d'incoació i el plec de càrrecs a la persona o les persones que apareixen com a presumptament responsables.

2. Altrament, l'instructor notifica la providència d'incoació a la persona o les persones que apareixen com a presumptament responsables, i ordena la pràctica de totes les actuacions que consideri adequades per

esclarir els fets i per determinar les responsabilitats susceptibles de sanció. Després formula un plec de càrrecs, amb el contingut previst a l'article 9, o bé una proposta de sobreseïment i arxiu de l'expedient.

3. A partir de la notificació de la providència d'incoació la persona o les persones expedientades poden examinar l'expedient.

Article 9. *Plec de càrrecs*

1. El plec de càrrecs ha de tenir, com a mínim, el contingut següent:

- a) La descripció dels fets.
- b) La qualificació jurídica dels fets, amb indicació de la disposició legal que els tipifica com a infracció.
- c) La identitat de la persona o les persones presumptament responsables dels fets. En cas que siguin diverses, ha de precisar els fets que imputa a cada una d'elles.
- d) La sanció que correspon per aquells fets, amb indicació de la disposició legal que l'estableix i de l'òrgan competent per imposar-la. En cas que siguin diverses persones expedientades, ha de precisar la sanció que proposa per a cada una d'elles.

2. El plec de càrrecs ha d'informar la persona o les persones expedientades del seu dret a examinar l'expedient, a formular al·legacions, a aportar documents, i a proposar la pràctica de proves, tot plegat en el termini de deu dies.

Article 10. *Prova*

1. A petició de la persona expedientada, o d'ofici després de rebre les seves al·legacions, l'instructor pot acordar l'obertura d'un període de prova, per un termini no superior a un mes. Excepcionalment, i de forma motivada, l'instructor pot establir un termini de prova superior a un mes, o prorrogar el termini que hagi decidit, quan la quantitat o la complexitat de les proves que hagi de practicar ho facin aconsellable.

2. L'instructor ha de rebutjar les proves proposades per la persona expedientada quan resultin improcedents o innecessàries. El rebuig s'ha de motivar expressament i ha de constar a la proposta de resolució.

Article 11. *Proposta de resolució*

1. En vista de les al·legacions, quan se n'hagin presentat, i de les proves practicades, quan sigui el cas, l'instructor formula una proposta de resolució, en què fixa de forma definitiva els fets, la seva qualificació jurídica i la persona o les persones que en resulten responsables, i proposa la imposició de la sanció que correspongui o bé el sobreseïment i l'arxiu de l'expedient.

2. L'instructor notifica la proposta de resolució a la persona expedientada, li concedeix un nou termini de deu dies per examinar l'expedient i formular al·legacions, i incorpora a l'expedient les al·legacions que es presentin dins d'aquest termini. Això no obstant, quan la proposta de resolució no modifiqui el plec de càrrecs en relació amb els fets que es consideren provats i la seva qualificació jurídica, i tampoc no modifiqui a l'alça la sanció proposada, l'instructor pot prescindir d'aquest tràmit.

3. L'instructor eleva la proposta de resolució, juntament amb l'expedient, a l'òrgan competent per resoldre.

Secció tercera. Resolució

Article 12. *Resolució*

1. L'òrgan competent dicta una resolució motivada que ha d'expressar, com a mínim, els fets que es consideren provats, la disposició legal en què es tipifiquen com a infracció, la sanció que s'aplica i la disposició legal en què està prevista aquesta sanció.

2. Abans de dictar la resolució, l'òrgan competent per fer-ho pot decidir motivadament que l'instructor realitzi les actuacions complementàries que consideri indispensables per prendre una resolució. Aquesta decisió s'ha de notificar a les persones interessades.

3. La resolució no pot declarar provats fets diferents dels que han estat determinats en el curs del procediment, amb independència que en varïi la qualificació jurídica.

4. Quan durant la tramitació del procediment s'hagin adoptat mesures cautelars, la resolució s'ha de pronunciar motivadament sobre el manteniment o l'aixecament d'aquestes mesures. La resolució també pot adoptar motivadament mesures cautelars per garantir la seva eficàcia mentre no s'executi, fins i tot si no s'havien previst en la proposta de resolució.

5. La resolució o l'ofici de notificació han d'expressar les vies de recurs que existeixen contra la resolució sancionadora, i el termini per exercir-les.

Capítol tercer. Procediment abreujat

Article 13. *Procediment abreujat*

1. En el cas d'infraccions que es qualifiquin com a lleus, l'instructor practica les actuacions que consideri adequades per esclarir els fets i formula directament una proposta de resolució, que notifica a la persona o les persones expedientades, conjuntament amb la providència d'incoació. S'hi ha d'indicar expressament que l'expedient sancionador es tramita pel procediment abreujat i que la persona o les persones expedientades disposen d'un termini de deu dies per examinar l'expedient, formular les al·legacions i aportar els documents que tinguin per convenient, i proposar, eventualment, la pràctica d'altres proves.

2. Transcorregut aquest termini, l'instructor incorpora a l'expedient les al·legacions i els documents eventualment presentats, o deixa constància que no ho han estat, i eleva l'expedient a l'òrgan competent per resoldre.

3. Quan la persona expedientada proposa la pràctica de proves en el procediment abreujat, l'instructor practica les que consideri pertinents, denega motivadament les altres, incorpora a l'expedient les proves que hagi practicat i la resolució denegatòria de les altres, i eleva l'expedient a l'òrgan competent per resoldre.

Article 14. *Infraccions tributàries*

1. El procediment abreujat que es regula a l'article 13 també és aplicable a les infraccions que es qualifiquen com a simples a la Llei 21/2014, del 16 d'octubre, de bases de l'ordenament tributari.

2. L'Administració tributària també pot aplicar el procediment abreujat a les infraccions de defraudació qualificades com a lleus a la Llei 21/2014, del 16 d'octubre, de bases de l'ordenament tributari.

Capítol quart. Finalització del procediment

Article 15. *Causes de finalització*

El procediment sancionador s'acaba:

- Per una resolució sancionadora.
- Per una resolució que acorda el sobreseïment i l'arxiu de les actuacions.

Article 16. *Arxiu de les actuacions*

És procedent l'arxiu de les actuacions en els supòsits següents:

- Quan no han estat provats els fets que han estat la causa de la iniciació del procediment, o de les actuacions prèvies, i els fets provats no són constitutius d'infracció administrativa.
- Quan no es poden imputar els fets a un presumpte responsable, o el responsable ha mort o ha estat declarat incapacitat.
- Quan s'ha produït la prescripció de la infracció.

Disposició transitòria

Els procediments sancionadors que s'hagin iniciat abans de l'entrada en vigor de la Llei 45/2014, del 18 de desembre, de modificació del Codi de l'Administració es continuen tramitant i resolent d'acord amb el Reglament regulador del procediment sancionador, del 21 d'octubre de 1998, sense perjudici de l'aplicació immediata dels drets de la persona expedientada que estableix l'article 123 ter del Codi de l'Administració.

Disposició derogatòria

Es deroga el Reglament regulador del procediment sancionador, del 21 d'octubre de 1998.

Cosa que es fa pública per coneixement general.

Andorra la Vella, 22 de juliol del 2015

Antoni Martí Petit
Cap de Govern